

“Het ging nooit om ons, het ging altijd om de kankerpatiënten.”

Interview met Vincent van Dantzig bij zijn afscheid als actief bestuurslid van Stichting Kanker in Beeld – november 2016

De beklimming van de Mont Ventoux in september 2015 was een hoogtepunt. Ook in persoonlijk opzicht. Vincent van Dantzig bereikte zo fit als een hoentje de top. Heel wat fitter dan andere deelnemers die een stuk jonger waren dan hij. Een kwestie van voorbereiding. “De meesten gaan meteen hard omhoog maar je moet wel nadenken over hóe je zo'n berg bedwingt. Ik heb van tevoren overlegd met een cardioloog: Is dit verstandig? Hoe pak ik 't aan? Daarna heb ik mijn eigen plan getrokken, nam bijtijds rust, dronk water, slikte een pilletje en zorgde dat mijn hartslag niet boven de 130 kwam.”

Oplossingsgericht denken, noemt hij het zelf en dat past hij graag toe in het leven. “Ik denk altijd: wat gebeurt er als ik dit doe? En wat gebeurt er als ik 't zo aanpak? Door goed na te denken, voorkom je nare verrassingen die je uit balans kunnen brengen.”

Ruim negen jaar geleden haalde Patricia Deiters-Rahusen hem bij het bestuur van Stichting Kanker in Beeld. Ze hadden ooit samengewerkt toen Vincent een communicatie- en evenementenbureau had in de autowereld. Voor een project tijdens de Parijs-Dakar rally zocht hij een tolk-vertaler Frans en kwam uit bij Patricia. “We kenden elkaar al goed. Als je bovendien dezelfde visie hebt, kun je snel schakelen in een bestuur. Daarom hebben we het ook bijna tien jaar samen volgehouden.”

Patricia is van de inhoud, hij van de structuur en de organisatie, zegt hij zelf. “Patricia weet veel van psychosociale zorg en hoe je mensen kunt begeleiden met imaginatie. Ik weet daar niets van. Ik ben zelf niet ziek en ik kan me daar ook niet makkelijk in verplaatsen.” Sterker: Of hij zelf zou gaan schilderen of zingen als hij ziek zou worden, weet hij niet. Hij sluit niet uit dat hij daar te nuchter voor is. Maar eigenlijk doet het er ook niet toe. “Ik geloof heilig in wat Stichting Kanker in Beeld doet, want ik heb gezien dat het voor grote groepen mensen werkt. Er is alleen nooit maar één oplossing. Maar veel kankerpatiënten ontlenen kracht aan zingen, schilderen, beeldhouwen, schrijven en toneelspelen. Dat is waar het mij om gaat.”

De nuchtere woordkeus zou zomaar een tomeloze inzet kunnen verbloemen. Vincent is de man van weinig woorden die terwijl anderen nog zitten te praten, alles regelt. Die met een vooruitziende blik, situaties goed inschat en voorbereidt, die begrotingen maakt waar geen vraag meer over komt. Maar waar kwam de gedrevenheid dan vandaan voor Kanker in Beeld?

Het is ook een kwestie van geluk, zegt hij zelf, dat je je kunt inzetten. “Ik had nooit ergens tijd voor. In 2005, nadat ik mijn bedrijf had verkocht, had ik opeens wel tijd en dacht: Nu wil ik ook iets nuttigs doen. Ik kan wel een nog grotere auto willen hebben of een nog groter huis maar wat heb ik daaraan?” En net als iedereen die ouder wordt, zag hij steeds vaker om zich heen anderen kanker krijgen. Dat werd een extra motivatie. Toen hij begon, wilde hij een dag per maand aan Kanker in Beeld wijden. Uiteindelijk begon het tijdsbeslag te lijken op de serieuze werkweken die hij achter zich had gelaten.

De onverwachte bonus was het plezier dat hij aan zijn bestuurstaken ontleende. Een gevolg van de waardering die een bestuurslid krijgt. “Iedereen stelt het op prijs stelt wat je doet. Als ik me vroeger inspande voor een opdracht werd er na afloop gezegd: Prima, stuur de rekening maar. Daarna hoorde je nooit meer iets. Maar bij Kanker in Beeld bellen mensen je op om je te bedanken. Iemand mailde net nog: Ik hoor je dat je ermee bent opgehouden, laten we nog een keer afspreken. Kom ik bij Van der Valk in Almere, staat de man met een mooie fles wijn voor mij op de parkeerplaats te wachten.”

Ook in andere opzichten was het bestuurswerk een verademing. Taken als het organiseren van evenementen, fondsenwerving en communicatie lagen dicht bij hem. Maar wat een gepuzzel was het altijd geweest bij zijn vroegere bedrijf voordat een klant eindelijk een besluit nam. “Bij de stichting hakten we zelf de knoop door. Boekje maken, nou dan doen we dat toch zo! Hoe fijn is dat!”

Ten slotte bracht het bestuurswerk hem nog iets: samen dingen beleven. Praktisch als hij is, heeft hij eens uitgerekend hoeveel uren er in een fundraisingproject zoals de Mont Ventoux gingen zitten en wat die inspanning financieel opleverde om te concluderen dat een betaalde opdracht in het bedrijfsleven ook voor die inkomsten had kunnen zorgen. “Maar terwijl je rekent, weet je: wat wij doen gaat om veel meer dan geld alleen. Wat je doormaakt met elkaar, bijvoorbeeld op de Mont Ventoux, valt niet te kwantificeren.”

Binnen Kanker in Beeld had hij vooral contact met de coördinatoren van de koren. Zij zijn de schakels van het korennetwerk dat in zijn bestuursperiode is aangelegd. “Je hebt al die vrijwilligers die hun dingen doen, ergens in Nederland. Als bestuur hebben we die aan elkaar geknoopt en het geeft me een gevoel van trots dat ik daaraan heb bijgedragen. Mensen denken wel dat een bestuur alles doet, maar dat is onzin, het gaat om al die mensen die de repetities en optredens verzorgen en organiseren. Als bestuur heb je dat alleen maar mogelijk gemaakt.” Het lintje dat Patricia Deiters-Rahusen dit jaar kreeg beschouwt hij als een erkenning van het werk dat al die jaren met al die anderen is verzet.

Die nederigheid is tekenend voor Kanker in Beeld zegt hij: “Het ging nooit om ons, het ging altijd om de kankerpatiënten. Het liefst waren we opgegaan in een andere organisatie omdat dan ons doel bereikt zou zijn: dat psychosociale zorg voor deze patiënten een normale zaak wordt.”

Gevraagd naar het meest roerende moment, noemt hij de eerste Oncofonie in 2012 in Carré. “Voor iemand die een evenement organiseren leuk vindt, is zoiets groots, in die zaal op zichzelf al een hoogtepunt. Maar toen bij de ouverture de koren begonnen te zingen, voelde je een schok door de zaal gaan. Iedereen moest slikken. Ik ook. Je wist allemaal wat er ging gebeuren maar als het opeens zover is en honderden mensen met kanker beginnen te zingen... De confrontatie doet iets met je.”

Inmiddels is hij uit het bestuur, net als Patricia. Tot januari 2017 verleent hij nog hand- en spandiensten en dan zit het werk er echt op. Hij is er mentaal natuurlijk al klaar voor en denkt dat het ook verfrissend zal zijn voor Kanker in Beeld. “De stichting krijgt de ruimte om zich verder te ontwikkelen zonder die twee mensen die altijd weer klaar staan om de kar te trekken. Dat geeft ook lucht.”